

paigast ligutada, waid piddi felmi pilkamist fannatama. Tük aea pärast romas ta waewaga jõkke taggast, lašlis enast jälle eddasi wia funni maddala salda peal ühhe warjopaiga leidis, kuhho ta puhlama jäi. Siin obkis nüüd mehhike: oh, et seddagri seie tullets ja mulle armo pärast otsa teels! Baewalt jõuan liikmeid sirrotada, kuddas pean kuñinga jure taggasi sama. Oh, Reinowadder, kurjasunnitar, mis äbbi ning teotuse sisse olled sa mind saatnud! — Kestomilo aéal toetas Messiläp oigades jassule ja aitas ülemata walloga eddasi romama funni neljandamal päval kuñinga jure taggasi jõudis. Jubba kaugelt üidis kuñingas: „Üttelge Jumala pärast, kas se meie Messiläp, kes seal tulleb? Kuis ta ni wöderas wälja nääb, kes tedda ni innetumaks teinud!“ Karro kostis: „Uüstatud ning suur kuñingas! miño willetsus on otsata, mis pettiö Reinowadder mulle on teinud; ei jõua ühhe inimese feel sedda ülestunnistada. „Ullastamata ning armota tahhan siivo teotamise ma temale kätte tassuda!“ mõuras kuñingas lõukoer lange wihhaga. „Olles teinal künne ello sees, tahhaksin kõik neid wälja wöötta! Kuis ta julges üht meie suri issandid ni alval kombel teotada? Ma wanun kuñinglikko kroni ja oma abbeme jures, et kurjateggia tenitud palka peab leidma, mis laete laetole veel irmsakse mällestusels jäab. Siina isse, Messiläp, miño truu ning auväart rigi-issand, pead teina peale lohhut mõistma.“ — Ja kuñingas käolis

silmapilgul kõik suremad rigi-issandid sallandupiedas: misel tokko astuda ja küssis: mil kombel Reinowadderi eksitus farro wasto kätte piddi mäsetud sama. Nõumehhed ütlesid ühhest suust, et kuñingas teistorda sõnumid läkitaks ja Reinowadderi kohto ette lutsuls, kus arwvalistul kombel se assi saaks läbbi sulatud. Issane las — Hints — üks wäggä karival, nobbe mees, nimetati lässowiaks. Kuñingas olli sellega rahbul ja ütles Hintsile: „Pange terra-selt tähhele mis ma teile kinnitan, ja üttelge rebba-sele miño nimel, et kui tema nüüd ei tulle ja miña folmatkorda teina järrele peaksin läkitama, siis saab se temale ni hästi kui ta sugguvössale igawesels ukkatusels sundima! Teie ollete üks tark mees, kelle sõna ning öppetust tema ei wöötta pölgada.“ Hints kostis: „Mul ei olle lubba kuñinglikko lässo wasto törkuda; aga mõnu sam olleks miño arvates ühhe tuggewama mehhe lässowiaks walliseda, Kui Messiläp farro temast wolli ei sanud, mis miña weise mehhike siis temaga pean tegema. Pallun teid allandluskult, aus kuñingas: wöötle mind wabban-tada!“ Agga kuñingas wastas: Ma ilmas leitakse mitto weiked meest, kel eniam karwalust ja mõistust kui mõnnel surel on. Ehk teie sehha poolt ful weise, siiski ollete tark ja öppetud. Nüüd ei wööt-nud las enam wasto törkuda, waid ütles: „Teie tahtmine sundko! töusko fest siis lässo ehk lahjo! ja kui minnikut ette wööttes parremat lät teed mingi-